

Очите ми са затворени. Моментът е малко преди да ги отворя отново, но не искам да ги отварям. Искам да спра времето тук.

Ще трябва да ви разкажа цялата тази история в този кратък миг. Докато всичката кръв бушува във вените ми и пулсира. Докато почти не мога да дишам или по-скоро не осъзнавам, че трябва да се диша. Докато всичките потискани емоции сега са решили да нахлуят с пълна сила, а моето замъглено съзнание няма представа как да се справи с тях.

Срещу мен стои един много специален човек. Млад мъж. Вече не толкова млад, но все още много интересен мъж. Опитва се да ме целуне.

Сега ви стана леко горещо нали?

На мен ми е много горещо...

Аз трябва да го отблъсна. Защото така трябва. Защото цялото това глупаво нещо изобщо не трябваше да стига до тук. Но то премина всички граници и се настани. По същия начин, по който се настаняваха пронизващият поглед и непукистката усмивка. Нахално и чаровно. По начина, по който се проплъзваха внезапните супер мили жестове. Случайно. Докосващо.

И той чака да го отблъсна. Очаква го, сигурна съм. Хазартно се надява, че може би няма да го направя. Интересно му е какво би станало, ако не го спра. Но дълбоко в себе си е убеден, че това няма да се случи.

Почти съм сигурна, че не по-малко от мен, не иска това да се случва. Не иска да се забърка в поредната глупост и да "прецака" нещата. И съм абсолютно сигурна, че и точно колкото мен го иска. Исква го сега. В този единствен кратък миг.

А аз съм парализирана и си говоря с вас, защото този път не знам как точно да избягам.

От всичките невъзможни ситуации през цялото време се бях изплъзвала. Обаятелно. Или не чак толкова. С широка усмивка, с приятелски жестове, държащи на разстояние, с разсеяност, своенравност... понякога дори с ледено хладнокръвие. Обаче този път нещо се пропука. Недостъпността ми... моята недостъпност... ами не знам какво ѝ стана. Блокира май. Едва ли точно от този конкретен разговор. Едва ли точно заради тази конкретна вечер...

Успях да го ядосам. Много. Да го вбеся. Да го объркам също. И да го накарам да се почувства щастлив. По между другото.

Той успя да ми сподели много лични неща. Да бъде искрен. Дори сред идиотските шеги и лиготии... Беше забавно.

Приклещена съм.

Не искам да му казвам всичките онези неща... не искам да изреждам всичките проклети и логични причини, поради които това е невъзможно. Не искам да му обяснявам, че той самият просто търси силна страст и емоции и тръпка... и че това е водовъртеж и че е тръгнал натам, от където аз се връщам... и всеки път ще търси все по-силно и по-невъзможно и забранено нещо... и че е както с наркотиците - еуфория, безтегловност... допамин... страшно големи

количества допамин, които се изчерпват отчайващо бързо. И после ще се свлича надолу... ще бъде завличан все по-надолу, безчувствен, оставайки без въздух за все по-дълго време... Не искам да му го казвам, защото съм сигурна, че вече го знае. Вече сам го е разбрал, защото по дяволите адски много прилича на мен. По това единствено нещо. Не е честно отново да се опитвам да го предпазя, от това, от което той самия иска да бъде наранен. Не искам да го спирам да го изживее, по неговият си, вълнуващия и изпепеляващ начин.

Треперя... Не мога да спра да треперя. Усещам как и той трепери. Но стои неподвижен.

Вероятно и той е спрял времето.

И се опитва да надхитри съдбата... Опитва се да ѝ се усмихне. И на нея. И да я обезоръжи.

Усещам устните му. Усещам го. Него. По най-истинския възможен начин в този налудничав кратък миг, който ми се иска да не е реален. Но това е парченце от истинската реалност. От онази плашещата и безумна реалност, която е смисълът на всичко в този объркан свят.

Отварям очите си, въпреки, че не съм готова да понеса последствията. Никой никога не е готов да се почувства щастлив. Защото щастието винаги е нещо забранено, което трябва да си откраднеш от живота.

Срещам погледа му... и... не знам как да продължа...

А той просто се усмихва.